

X Pujada a Morella

M^a Cinta Moliner

DE CATÍ A MORELLA.

El passat 14 de juliol es va fer la X PUJADA A MORELLA. Em diuen els meus companys de camí que és tradició que la persona que hi va per primera vegada ha d'escriure un xicoteta ressenya del que va ser la pujada. Tot i que només vaig anar de Catí a Morella, ahí van les meues impressions.

La vesprada del 13 de juliol, ens reunim a les Coves, Rebeca i M^a Carmen Llorens, que venen de Borriol, Carmen Badenes d'Atzaneta i jo. Lola Albert ens portaria fins a Catí, on Manuel Garcia, Paco Forés, Vicent Rocher i Carles Gargallo, que han eixit de les Coves pel matí, ens esperen per a sopar. Després de maldormir i descansar unes poques hores, a les 4:45 del matí del dia 14, estem a la font de Catí esperant els que havien d'arribar de les Coves. A estes hores els cantinencs estan dormint, a excepció d'uns jóvens que encara arretiren. Van amb cotxe i porten la música prou forta. Nosaltres: "Bon dia!. Ells: Bona nit!. On aneu?.

- A Morella.

Fiquen cara de no acabar-s'ho de creure i ens volen pujar amb cotxe per a estalviar-nos la caminata. Rebutgem amablement l'ofertament. Als poc minuts, el soroll de les patades d'un matxo pels carrers del poble ens indiquen que els que esperàvem ja estan allí. Claudio Salvador, Juan José Sales, Gabriel Ferreres, Carlos Valls i la seua egua Bandera apareixen com si vingueren del cantó mateix. Porten més de sis hores caminant, sense dormir, i com si res.

Paren uns minuts per a descarregar la sàrria de Bandera.

Temps de refrescar-se i descansar un poc. Tot seguit ja eixim cap a Morella, són les 5:00 de la matinada.

La primera pujada és prou dura i encara no es veu la més mínima llum del dia. Quan arribem a l'Avellà, ja clareja i allí fem un descans. Després de L'Avellà, fem una baixada per un camí amb molta pedra, però hi ha molta vegetació i el paisatge és molt bonic. Després de passar pel mas de les Covetes, ens endinsem ja al Barranc de Salvassòria, terreny on hi solen haver bous, però aquesta vegada només els veiem de lluny, millor. Carrasques i més carrasques i alguns masos abandonats que sembla que han tingut un passat esplendorós, però avui ja no queda res. Fins i tot, hi ha una ermita al costat del mas de Salvassòria, la de Santa Llúcia, sense sostre, ni porta i plena d'herba en el seu interior. Sempre que passo per un lloc així, penso en com serien les persones que vivien allí, i em dóna tristor pensar en aquells que van tenir que deixar sa casa i tancar les portes, avui obertes de bat a bat, per a buscar una vida millor. L'ermita de Santa Llúcia té un replà davant, una mena d'era, de segur que allí es ballaven jotes i fandangos el dia de la festa, o per a la matança del porc. Llàstima no poder-ho vore per un foradet!

La frescor de la matinada ha desaparegut i el cansament de les primeres tres hores de camí ja fa pensar en l'esmorzar. A les 8 del matí parem a la font i abeuradors de Salvassòria. Abans de seure, Carlos se n'ocupa de que l'egua menge, begue i descanse com cal. Ser animalet al càrrec de Carlos és un xollo.

